

И обикнахъ мълчанието, че то тъй топло знае да приказва за тебе.

12.

Сждба!

Когато тръгнахъ на брань съ заклетъ врагъ, азъ очаквахъ две нѣща само: да победя или да загина! Не победихъ, нито загинахъ — възкръснахъ.

Любовъта възкрасява.

Възкръснахъ, кога намѣрихъ, че пжтя къмъ себе-познаване не е науката, а взирането въ себе си и искреното разпознаване доброто отъ злото. А да се познае доброто отъ злото, не е нужно голѣма наука. Нужно е само едно: искреностъ.

Възкръснахъ, когато ме затоплиха свѣтлитѣ лжчи на любовъта.

Нека ти се призная: нѣкога, предъ погледа на кждрокосо мургавче, азъ мислѣхъ, че любя. Отъ какъ срѣцнахъ тебе — познахъ силата на любовъта.

Любовъта не е да диришъ себе си въ другиго. Тя е да намѣришъ себе си и нея въ единъ мигъ наедно. Когато те намѣрихъ, о мое обаяние, азъ почувствувахъ, че съмъ въ небесата и отдъхвамъ въ рая.

И благославямъ тоя мигъ.

13.

13.III. Привечеръ.

Клюмне ли слънце на залѣзъ и лжчитѣ му проникнатъ презъ моя прозорець — азъ си спомнямъ оня мигъ, кога за пръвъ пжть се вести предъ мене въ болничата стая.

Каква грижа и ожидание горѣше по твоитѣ очи!
И отъ тогазъ:

Гледамъ ли небето, при залѣзъ слънце — азъ си спомнямъ за твоитѣ очи. Чужа ли гласа на мълчанието